

A második hely

írta Tóth Orsolya

– Akárki akármit mond, az arany akkor is a legszebb, arról nem is beszélve, hogy az jár a győztesnek – jelentette ki határozottan Felicity King, és ha ő valamit határozottan kijelentett, ott fellebbezésnek helye nem volt. Legtöbb barátnője legalábbis így gondolta, és teljes egyetértéssel bólogatva próbálták tartani a lépést a gesztenyebarna hajú lánnyal. Felicity unokatestvére, Sara Stanley azonban más véleményen volt, és ő volt az egyetlen, aki bármikor ellene mert szegülni.

– Az ezüst sokkal szebb, mint az arany. Én biztosan az ezüst nyakéket választanám. Az arany olyan hivalkodó. Az ezüst visszafogottabb, szerényebb – mondta.

– Hát ha visszafogott, akkor csak tessék, írjál olyan pocsék fogalmazást, hogy csak a második helyre fussa! Én az arany fejdísz szeretném, és meg is fogom nyerni! – vágott vissza Felicity, és szemének villanásából látszott, hogy a vitát ezennel lezárta. Tünetőleg elfordult Sarától, és a továbbiakban barátnőihez intézte mondandóját.

A kislányos hajbakapást a szokásos éves iskolai fogalmazási verseny díjazása ihlette. Mr. Robert Dyke, aki nemrég abban a reményben költözött Avonlea-be, hogy ékszerészként keresheti kenyerét a faluban, valahogy meggyőzte Hetty Kinget, hogy az első három helyezettet az általa felajánlott ékszerekkel – fiatalemberek esetében tárcákkal – jutalmazza. Mivel ez a fogás nyilvánvalóan inkább a szülőknek szólt, és ezt a lányok is átlátták, nem fért a fejükbe, hogy a világi hívságokat oly mélyen megvető tanítónő hogyan mehetett bele ebbe az egyezésbe. Egyedül Sara, Hetty néni unokahúga sejtette, hogy az ügynek köze lehet Mr. Dyke néha a késő estékbe nyúló látogatásaihoz a Rózsa-lakban.

Hetty King mindenesetre kihirdette a versenyt: bármilyen témában, bármilyen hosszan írhatnak a diákok, egy hét áll a rendelkezésükre, és a pályaműveket ő maga fogja elbírálni – természetesen Mr. Dyke segítségével, ha már ilyen nagylelkű volt a díjazást illetően. Sara attól a perctől fogva, hogy kiderültek a nyeremények, tudta: a szíve fog megszakadni, ha nem az övé lesz a kislányok számára második díjként felajánlott ezüst nyakék. Tisztában volt vele, hogy a legtöbb lány az aranyról ábrándozik, ám azt is tudta – még ha az ezüstért rajongó szerénysége ezt nem is engedte megemlíteni mások előtt –, hogy nem csak az iskolában, de a körzetben is messze ő fogalmaz a legjobban. Felicity, a második legjobb, csak jócskán utána következett, a többiekről nem is beszélve. Bár Sara az egész környéken határtalan képzelőerejéről volt híres, mégsem tudta elképzelni, hogyan történhetne meg, hogy Felicity nyerje meg a versenyt, és ő, Sara, a második legyen – az ezüst nyakék boldog tulajdonosa. Arról szó sem lehetett, hogy megkérdezze Felicityt, miről ír – unokatestvére kissé fent hordta az orrát, egészen biztosan megtagadná a választ, mert azt gondolná, Sara úgy akar nyerni, hogy ellopja a témáját. Az sem jött számításba, hogy Hetty nénivel beszéljen erről; bár Sara sem értette, hogyan sikerült Mr. Dyke-nak levennie nagynénjét a lábáról, és rávenni erre a díjazásra, annyira azonban biztosan nem ragadták el a világi hívságok a derék tanítónőt, hogy értékelje Sara azon igyekezetét, hogy az ezüst nyakék miatt akarjon második lenni. Hetty néni általában nem érdekelték az ajándékok, és egészen biztos volt benne, hogy a diákok csakis a megmérettetés kedvéért indulnak a fogalmazási versenyen, és mellékes számukra, hogy akár még jutalmat is kaphatnak érte.

Sara kizárólag Mr. Dyke humorérzékében bízhatott. Néha ő is részt vett egy-egy délutáni teázáson a férfival, aki bejárta egész Kanadát, és érdekes, gyakran komikus történeteket mesélt életéről – Hetty néni szerint néha túlon túl is komikusakat egy kislány füleinek. Sarának ilyenkor kellett kimennie a süteményért, vagy megnéznie, nem ég-e oda a vacsora.

Sara végül ebben a humorérzékben reménykedve ült le az utolsó délután az íróasztalához egy papírral és egy tollal, és kezdett neki a fogalmazásnak. A hét folyamán már az is megfordult a fejében, hogy egyáltalán nem indul a versenyen, hiszen nem volt kötelező, de végül másképp

döntött – tudta, hogy Hetty néni milyen csalódott lenne, és persze Felicitynek sem adhatta meg azt az elégtételt, hogy visszalép. Azt remélte, hogy Mr. Dyke humorral fogja kezelni a helyzetet, és így végül Felicity minden bizonnyal kiváló fogalmazása lesz az első, amiért unokatestvére – és a sok veszekedés ellenére is legjobb barátnője – megkaphatja az áhított arany fejdísz (hogy hova fogja hordani, az Sara szerint még Felicity számára is rejtély volt, mert Janet néni még egy bálba sem engedné el a lányát egy ilyen ékszerrel a hajában...), ő maga pedig a csodaszép ezüst nyakéket. Így tehát elkezdte fogalmazását – bízva abban, hogy aki olvassa, megérti, valójában melyik ajándékért küzd.

„Akárki akármit mond, az arany akkor is a legszebb, arról nem is beszélve, hogy az jár a győztesnek – jelentette ki határozottan Felicity...”